

— Павле, — прошепна Царка, — знаешъ ли какво е на душата ми?

Где ще зная. — присторено отвърна той.

— За пръвъ пжтъ азъ изпитахъ силата на обичанъ мжжъ.

— Тъй!

— Ако не бѣ се явилъ ти — азъ щѣхъ да си умра, като говедо.

— Гледай! — се подсмѣ Павелъ.

— Азъ те обичамъ, Павле.

— Радвамъ се, Царке.

— Какъ сладко ми казвашъ името. А той, този дъртакъ ни веднажъ до сега не ми е поменалъ името. . . Павле, моя животъ до сега е билъ изтезание. . . И добре, че доде ти. . . Сега азъ се съживявамъ; само ти, не знамъ ти обичашъ ли ме?